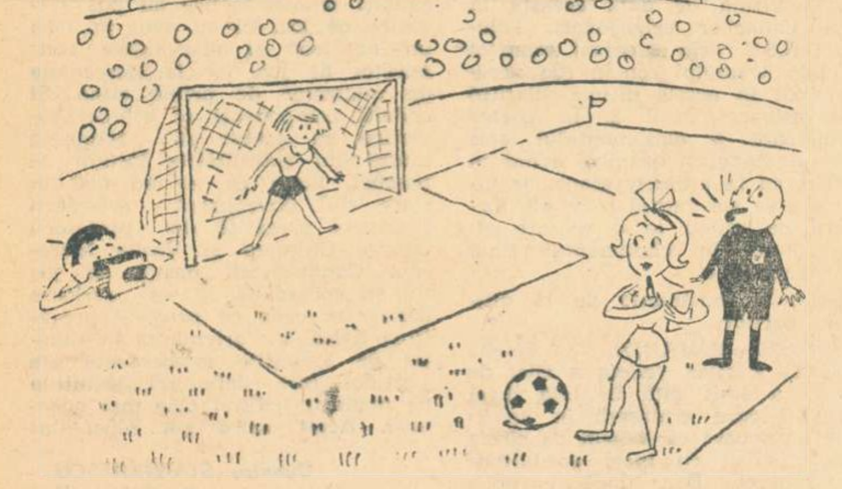
sportul Magazin

Viitorul medic...

În urmă cu 6 ani, semnatarul acestor rînduri consemna cu emoție faptul că blondul înaintaș al Politehnicii timișorene, descoperit de cealaltă divizionară locală, C.F.R., într-o comună din Banat, își realizase „visul său de aur“, devenind student la Facultatea de medicină din Timișoara.

De ce mă emoționase acest lucru, cînd în zilele noastre este la îndemîna tuturor tinerilor doritori să învețe, să se pregătească pentru o profesiune? Poate că mă bucurase și faptul că Simion Surdan — căci despre el e vorba — se pregătea pentru aceeași profe-

În acțiune — pe terenul de fotbal

siune pe care o iubesc și eu, slujind-o de ani de zile. Dar, înainte de toate, mă impresionase VICTORIA acestui fotbalist asupra propriului lui destin, căci, în momentul cînd i se descoperea vocația fotbalistică, el nu se putea lăuda nici măcar cu certificatul școlii generale. Nici aceste cursuri ale începutului, el nu le terminase, pe-atunci.

Și iată-l pe Surdan, an de an, participînd cu sîrg la antrenamente și la meciuri, dar suind în același timp noi trepte pe scara școlarizării, trecînd și peste cele două mari hopuri ale anilor de studii: bacalaureatul și admiterea în facultate.

Acum, Surdan se află în fața examenului de stat: *„Mi-am terminat și lucrarea de diplomă, pe care zilele acestea o predau“*, mi-a spus el.

Cine bănuia că băiețașul din Pustiniș, dintr-o familie numeroasă, cu slabe posibilități de îndrumare, va realiza această performanță? Evident, pot fi date sute și mii de exemple asemănătoare. Ele nu fac decît să confirme faptul că tineretul patriei noastre își poate făuri cele mai îndrăznețe

În... acțiune — în cabinetul dentar

vise, cu certitudinea că le va vedea îndeplinite.

Viitorul medic Simion Surdan nu știe cum să mulțumească tuturor acelora care l-au ajutat să ajungă aici. Străduindu-se să fie util societății, să aline suferințele celor bolnavi, comunistul Simion Surdan nu va renunța nici la marea lui pasiune, fotbalul, ci dimpotrivă, va face totul pentru a fi prezent în 11-le de bază al echipei sale, cu care speră să promoveze în divizia A.

Dr. Petre ARCAN

ADEVĂRURI

Napoleon va fi vrut să facă din marș un sport național?
HENRI POURET

Cea mai bună metodă de a te îmbărbăta este de a îmbărbăta pe altul.
MARK TWAIN

Îndrăzneala față de cutezători e primejdioasă.
OVIDIU

Sportul e o rețea morală care se aplică fizic.
JEAN GIRAUDOUX

Gloria nu-l poate desfăta pe cel ce o cîștigă prin furt, și nu prin vrednicie.
V. N. GOGOL

(Culese de Tiberiu Corneșanu)

PICĂTURI

- Cînd se înscrie gol direct din corner, portarul dă... din colț în colț!
- Și în fotbal retrogradarea este tot o sancțiune! (Unele echipe s-ar mulțumi și cu... mustrare scrisă cu avertisment!)
- Toți jucătorii trebuie să pună umărul la victorie! Mîna... se sancționează!
- Nu întîmplător pe unele stadioane goale nu vedem... goluri!
- Legea avantajului este un fel de lege pe care fiecare arbitru o aplică... în legea lui!
- Într-adevăr, se comit erori în aprecierea faulturilor. Dar se fac și destule erori în aprecierea... erorilor!

D. C. MAZILU

Expoziție de caricaturi „U“ 1919-1971

Traian GEORGESCU   Remus CÎMPEANU   Ștefan ONISIE

Jumătatea de secol parcursă de cînd Suciu și Tripșa au închegat prima echipă studențească de fotbal a clubului și pînă astăzi, cînd culorile alb-negru sînt purtate de Pexa et comp., și-a găsit cele mai diverse prezentări: de la slova cărții („Șepcile roșii“), pelicula cinematografică („Gaudeamus igitur“) pînă la exponatele reținute de Muzeul sportiv al Clujului.

Astăzi însă, echipa cu peste 50 de ani de existență apare prezentată dintr-un unghi nou: unul ce declanșează zîmbetul — unghiul caricaturii.

Ideea aparține unui mare admirator al sportului și al clubului „U“, clujeanul Virgil Tomuleț, care, în 38 de piese — expuse în holul Casei de cultură a studenților din Cluj — creionează vîrfurile tuturor pleiadelor de fotbaliști care s-au succedat din 1919 și printre care se numără: Guga — Sfera, Gain și Ploeșteanu — dr. Luca și Traian Georgescu — Petru Emil și Ivansuc — Remus Cîmpeanu, Adam, Crețu și Anca.

ARBITRII ȘI... FLUIERUL

Istoria rugbyului englez, care se confundă cu cea a rugbyului mondial, oferă amatorilor de documente privind trecutul acestui joc, numeroase și interesante date.

Astfel, aflăm că, în anul 1877, au apărut pentru prima oară arbitrii. Pînă la această dată, căpitanii echipelor conduceau jocul (fiecare cîte o repriză!).

În legătură cu apariția arbitrilor, trebuie să arătăm că din anul 1883, ei au început să folosească fluierul (pînă atunci semnalau greșelile cu o.. batistă).

Apariția fluierului se datorează, pur și simplu, unei întîmplări.

În cursul unui meci aprig disputat, arbitrul, înfuriat că jucătorii celor două echipe nu țineau seama de semnalizările lui, a băgat mîna în buzunar, unde a găsit fluierul cu care își chema cîinele de vînătoare. Fără să mai stea pe gînduri, arbitrul a fluierat prelung și puternic, spre uimirea jucătorilor, care, nedumeriți, s-au oprit.

De atunci arbitrii nu se mai despart de fluier și ei pot fi pe drept cuvînt recunoscători colegului, care în urmă cu 88 de ani, a avut această fericită inspirație.

ITINERAR TURISTIC

LA TISMANA ÎNTR-O GRĂDINĂ...

Iată-ne în județul Gorj...

De la Baia de Aramă la Tismana sînt doar vrea 16 km. Cu trenul forestier sau cu autobuzele I.R.T.A., drumul este deopotrivă de plăcut. După ce treci de Apa Neagră, munții se profilează la orizont. Din gara Tismana, drumul cotește la stînga, șerpuind apoi mai departe, în sus, pe Valea Tismanei. Propriu-zis nu-i vorba de-o vale. Panorama acestui ținut — Valea Tismanei — constituie un adevărat defileu de granit.

Am pornit pe drumeagul străjuit de brazi, am privit îndelung cele cîteva case înălțate în mijlocul poienițelor. De o parte și de alta, două siluete masive de stînci string în chingi o apă grăbită, curată și limpede, ca orice apă de munte. În mijlocul unei rariști m-am oprit locului. O mireasmă bogată de fineață plutea în aerul răcoros. De sus, din vîrf de stei, se înfățișează, în toată măreția ei — mînăstirea Tismana — una din cele mai vechi mînăstiri. În această temerară construcție, cu înfățișare de cetate, în zidurile ei de granit, îndrăznețe, e o întreagă istorie. Documentele îl prezintă pe Radu I (1377—1384) drept ctitor al acestei construcții, iar drept continuator pe fiul său. La desăvîrșirea mînăstirii și-a dat mult concursul legendarul călugăr Nicodim, venit pe aceste meleaguri de dincolo de Dunăre. În 1406 a poposit aici Mircea cel Bătrîn; în 1458, Tismana a fost vizitată de Vlad Țepeș, aici s-a ascuns Neagoe Basarab, care era urmărit de Mihnea cel Rău. Tismana l-a găzduit apoi pe Constantin Brîncoveanu.

Obiectele de artă de mare importanță fac faima Tismanei. Ancadramentele de piatră ale ușilor de vest și de nord, datînd din 1541, ori ușile din lemn de stejar din secolul al XVIII-lea (aflate în muzeul mînăstirii), unele ansambluri de pictură din secolul al XVI-lea, te îndeamnă la un dialog cu timpurile trecute. Tot aici, la Tismana, afli despre unele obiecte cu semnificații: vestitul Tetraevangheliar al lui Nicodim, cădelnița de la Tismana, cutia de argint care a adăpostit, se spune, osemintele ctitorului călugăr. Toate acestea pot fi însă văzute în Muzeul de artă al Republicii Socialiste România.

Aici, în împărăția codrilor, se află și vestitul turn al lui Tudor, care la 22 ianuarie 1821, a ocupat mînăstirea, iar la 23 ale aceleiași luni, coborînd în cîmpia Padeșului și-a rostit răspicat țelurile, prin vestita Proclamație.

...După ce faci deci cunoștință cu picturile murale, cu inscripțiile și înfloriturile săpate în ziduri, pe bolta și-n cupola mînăstirii, pe ușile de stejar seculare, depărtîndu-te de turnurile înalte, vei întîlni jos la poalele mînăstirii torentul Gurniei. Apa țîșnește de sub temelia mînăstirii ca o eșarfă de cristal, coboară apoi, urlînd și vrăjind, de la înălțimi amețitoare, spărgîndu-se în brațele rîului Tismana.

Sus, deasupra mînăstirii se înalță un pisc masiv de cremene, piscul Stîrmina. De pe coama piscului, cerul îți pare aproape. La picioarele omului, își poartă lin apele pîraie liniștite, adormite sub cupola umbroasă a frunzișului. În stînga, se înfățișează pereți de piatră, o linie forestieră și masivii păduroși. Dantelăria pădurilor seculare, a stîncilor din care pornește la vale Tismana, însetată de lumină și depărtări, se îmbină în gingășii și sălbăticii.

Totul pare o lume de vis, din verticale, din stîncă, din apa în care lumina și întunericul se întîlnesc, dansează și-și dezvăluie frumusețea.

Vlahuță s-a oprit în aceste locuri și le-a descris în deplina lor măreție. Timpul a lucrat însă și aici în favoarea omului. Satul a ieșit de mult din anonimat. Veșnică a rămas doar natura.

Înainte de a părăsi frumusețile pe care le oferă din plin Valea Tismanei, se poate face un scurt popas și la crescătoria de păstrăvi, care se află la numai cîțiva pași de mînăstire Mai jos, în sat la Tismana, călătorul poate să se oprească o clipă la „fabrica de covoare“. Aici va face cunoștință cu harnicele făuritoare ale renumitelor covoare oltenești. Cooperativa meșteșugărească din Tismana este vestită în toată țara și dincolo de hotarele ei, peste tot acolo unde poposesc costumele și covoarele izvodite de mîini pricepute.

CAROL BORA

DE LA 3 ECHIPE, LA 60
...și de la primul campionat de rugby, la cel de-al 54-lea

Astăzi, se inaugurează noul sezon de rugby, urmînd să înceapă jocurile celui de-al 54-lea campionat al României.

De la cele trei echipe — toate din București — care își disputau în toamna anului 1914 primul campionat, astăzi federația numără peste 60 de echipe, răspîndite în întreaga țară, care participă la diferite nivele de campionate.

De la un singur teren — cel de la Arcul de Triumf — rugbyul are astăzi în Capitală opt terenuri, „ale lui“. Pe de altă parte, el nu mai este, ca în trecut, un apanaj al Capitalei. Provincia a fost și ea cîștigată pentru acest joc. Timișoara, Cluj, Petroșani, Sibiu, Pitești, Brașov, Iași, Suceava, Oltenița, Constanța etc. sînt centre în care a pătruns jocul cu balonul oval.

La inaugurarea acestui sezon, cei mai în vîrstă își aduc aminte cu cîtă greutate și în ce condiții se începea odinioară campionatul. Astăzi, fiecare echipă, de la cele din divizia A și pînă la juniori, are antrenor, echipamentul nu mai este o problemă, iar terenurile sînt gazonate, nu ca altădată pline de praf. Din epoca eroică a rugbyului românesc ne-a rămas doar amintirea sacrificiilor făcute de înaintașii acestui sport, pasiunea cu care ei au croit drum jocului cu balonul oval.

Progresul realizat de către mișcarea noastră sportivă este ilustrat și de evoluția jocului de rugby. De la baza materială și pînă la nivelul tehnic al jocului, totul confirmă ridicarea valorică a rugbyului în țara noastră.

La dezvoltarea pe plan național, se adaugă afirmarea rugbyului românesc pe plan internațional. România a reușit în acești ani să devină una din națiunile fruntașe din Europa, aprecierile elogioase ale specialiștilor, ca și comentariile presei străine, constituind o mărturie a prestigiului de care se bucură astăzi rugbyul românesc.

prof. CAMIL MORȚUN

CAMPIONATUL NAȚIONAL ÎN CIFRE

- De-a lungul celor 57 de ani care au trecut de la disputarea primului campionat național, mult invidiatul titlu a fost cucerit de opt echipe, după cum urmează:

C.F.R. Locomotiva Grivița	de 11	ori
Tennis club român	11	„
Stadiu român	7	„
Steaua	6	„
Sportul studențesc	6	„
Dinamo	5	„
Viforul Dacia	4	„
P.T.T.	2	„
Institutul militar ed. fizică	1	„

- În anii 1917—1918, campionatul nu s-a disputat, în anul 1937, titlul nu a fost atribuit.
- Înainte de 1944, Tennis club român — Stadiu român, Viforul Dacia și P.T.T. au fost echipele care s-au impus: după eliberare: Grivița Roșie, Steaua și Dinamo au dominat cu autoritate campionatul. Provincialele încă nu au reușit să ajungă în fruntea plutonului, dar se pare că nu e prea departe timpul, cînd unele din ele își vor spune cuvîntul în bătălia pentru titlu.

Desen de G. BADEA

RĂSPUNDE Ion Poștașu

MARIN SISU, BUCUREȘTI. Dragostea dv. pentru Rapid, exprimată și în lunga poezie pe care ne-ați trimis-o, ne impresionează, fără îndoială. Am reținut urarea pe care o faceți echipei din Giulești: **„Și să treci cu brio peste orice zid / Zică lumea toată: ăsta, da RAPID!“.** După cum a pornit-o echipa dv. favorită, mai de grabă seamănă cu un... marfar Dar, poate că o să ne convingă că, totuși, e **rapid,** scoțîndu-și întîrzierea pe drum! Numai să nu se oprească iar la cine știe ce haltă!

PAUL NEDELCU, TURNU MĂGURELE. 1) **„Înainte de a se fi ivit noua stea a tenisului românesc, Ilie Năstase, care era componența naționalei de tenis a României?“.** Aproape că am uitat și eu de existența altei echipe decît Năstase — Țiriac! Înainte de a fi apărut Năstase, cel de-al doilea reprezentant al României în Cupa Davis, a fost **Alexe Bardan.** 2) Editura „Stadion“ ne-a informat că lucrarea confratelui nostru Ioan Chirilă, închinată vieții și carierei sportive a lui **Țiriac și Năstase va apare** la sfîrșitul acestui an. Poate că... întîrzierea cu care apare va fi compensată de faptul că ne va oferi un capitol suplimentar, cu victoria din finala Cupei Davis!

LUDOVIC BINDER, SANATORIUL MARILA. Este greșită impresia dv. că n-am scrie destul despre U.T.A. Dar nu ne miră. Suporterii ar dori să se scrie în fiecare zi (și bineînțeles numai de bine!) despre echipa pe care o îndrăgesc. În încheierea scrisorii, dv. spuneți: **„Dacă, din întîmplare, nu aș fi internat în Sanatoriul Marila, aș aduna mii de semnături din toată țara. Așa, însă, semnez singur“.** Vă asigur că nu este nevoie de o campanie de semnături în favoarea U.T.A.-ei. Îi urăm tot succesul echipei arădene, iar dv. însănătoșire grabnică. În primul rînd, pentru a fi prezent la meciurile U.T.A.-ei!

IOSIF SUTH, CLUJ. Crișul, actuala reprezentantă a Oradiei în divizia A, la fotbal, nu se... trage direct din fostul I.C.O., care s-a dezintegrat după cea de a doua retrogradare, survenită la sfîrșitul ediției 1957—58. În informația la care vă referiți, ar fi trebuit să se spună că titlul de campioană a țării, cucerit de I.C.O. în ediția 1948—1949 reprezintă cea mai mare performanță a fotbalului orădean. Nici înainte, și nici după aceea, Oradea n-a mai cîștigat campionatul țării la fotbal. Să vedem ce vor face noile generații de fotbaliști de pe aceste meleaguri!

DUMITRU TEPELE, BRATCA. La Jocurile Olimpice de la Roma, din 1960, Cassius Clay a evoluat în cadrul categoriei semigrea. În drumul său spre titlu, el nu s-a întîlnit cu nici un boxer român.

MARIN SEGARCEA, BRĂILA. Joe Louis a împlinit la 13 mai vîrsta de 57 de ani. Cassius Clay va avea a 30-a aniversare la 17 ianuarie.

MIRCEA DELESCU, IAȘI. Este greu să convingi pe cineva că nu știe șah! Ca atare, nu cred că voi reuși acest lucru nici cu... Belphegor. Dar, de ce sînteți supărat pe semnatarul telecronicii noastre? Se pare că nu sînteți de acord cu aprecierea pe care a făcut-o înaintea începerii semifinalelor campionatului mondial de șah, că „o finală Fischer — Petrosian ar fi Brazilia — Italia, în timp ce o întîlnire Fischer — Korcinoi ar fi însemnat Brazilia — R.F.G.“. Dv. sînteți de părere, dimpotrivă, că tenacitatea, dîrzenia și jocul pozițional, neaventuros, de mare strateg, al lui Petrosian poate fi mai de grabă asemuit cu stilul adoptat de echipa R.F. a Germaniei, în timp ce Korcinoi, cu jocul său spectaculos, combinativ, se apropie mai mult de stilul de joc al fotbaliștilor peninsulari. Iată-ne, în orice caz, în fața unei controverse la șah. Și eu care credeam că acest lucru este un specific al fotbalului! Dar, să vă răspund și la întrebarea pe care mi-ați pus-o: meciul Fischer — Petrosian va cuprinde 12 partide.

Ilustrații: N. CLAUDIU

UNUL DIN AȘII MARILOR RALIURI: ZASADA

Safari... Monte Carlo... Lyon... Iată cîteva dintre raliurile la care a participat în acest an renumitul automobilist polonez, Sobieslav Zasada. Și nu se poate spune că a făcut un simplu act de prezență, ci s-a numărat mereu printre alergătorii de frunte, printre cei care și-au condus cu temeritate dar și cu precizie vijelioasele lor mașini. De 12 ani, de altfel, Zasada ia startul în marile competiții automobilistice, în palmaresul său fiind înscrise numeroase succese. Neîndoios, avem de-a face cu un as al volanului care știe cînd și cum să apese pe accelerator. S-a văzut acest lucru și cu prilejul Raliului Dunării... I-am solicitat atunci un scurt interviu.

— Care dintre ultimele raliuri vi s-a părut mai dificil, deși pentru un participant la raliul Safari, nimic nu mai poate fi greu?

— „Acropolis“. 3 000 de kilometri în două zile, pe drumuri mai mult sau mai puțin prietenoase.

— Cu ce mașină ați alergat în Africa, și pe ce loc ați terminat?

— Pe Porsche 911 S, finalizînd pe locul 5. Safari-ul a fost nu atît de greu, cît... fără de sfîrșit. 6 000 de kilometri, în 3 zile.

— Ce părere aveți despre Raliul Dunării?

— Vă răspund sincer: greu, dar nu foarte greu. Deși nu m-am antrenat decît două zile, am făcut față. Poate chiar, dacă nu s-ar fi anulat proba specială de la Cheile Bicazului, că eu aș fi fost acela care i-aș fi mulțumit prietenului meu Janger, pentru... felicitări.

— Revin la Safari. Probabil că nu v-au ocolit peripețiile...

— A existat un episod care, acum, pare hazliu, dar atunci mi-a dat de gîndit. La ieșirea dintr-o oază, am avut surpriza întîlnirii cu o turmă de elefanți. Și alt drum nu era. Claxonăm, ambalăm. Nimic. Coechipierului meu îi vine o idee. Se dă jos din mașină, se urcă pe un pui de elefant și, mai din mîini, mai din picioare, antrenînd elefantul, reușește să se strecoare în capul coloanei. În zare, o ramificație, spre care o ia coechipierul cu... calul său de circumstanță. Din instinct, turma se încolonează după elefantul condus de coechipierul meu, făcîndu-mi astfel loc să trec.

— La un viitor Safari, s-ar putea să întîlniți niște lei.

— La lei sînt specialist. Le tai coada!

Zasada rîde. Îi mulțumesc pentru interviu și îl redau soției sale. Am încă o dată prilejul să-l admir. Cu cîtă eleganță își ascunde cei 45 de ani!

Ileana ILIESCU

PRIMII POPICARI

Jocul de popice este introdus la noi de peste șaptezeci de ani, dar primele asociații de specialitate, organizate temeinic, au luat ființă abia în anul 1905. Și dintre acestea, cea mai renumită pe atunci, era societatea SECESSION, care avea 35 de membri activi și 4 membri... corespondenți. Mai toate asociațiile de popicari, din primul deceniu al secolului nostru, își aveau sediul în localul LIEDERTAFEL, din strada Academiei.

În fotografie: popicarii de la SECESSION, în 1905.

ÎNTRE FOTBAL ȘI CHEMAREA ÎNTINDERILOR NEMĂRGINITE

30 de ani dăruiți văzduhului

Să tot fie de-atunci vreo trei decenii și jumătate... Timid, ca și ceilalți de-o șchioapă cu el, venise la arenă dornic să joace în echipa de pitici a Olimpiei bucureștene. Mircea Crutescu îl privi cu oarecare neîncredere, deși piciului cu păr creț, slab ca un greier iarna, nu-i erau chiar necunoscute tainele balonului rotund. Primit la Olimpia, Mihail Ionescu Ciupi începu să iscodească pînă în amănunt noutățile din jur. Asta a durat cît timp a stat în grupa copiilor, destul de puțin, de altfel.

„Hai Ciupi — îi spuse într-o zi nea Mircea — arată-ne ce știi!“, luîndu-l de mînă în semn de încurajare. Atît a așteptat, zbughind-o pe teren dornic să zburde alături de cei mari — juniorii — care luptau în campionatul oficial. Devenise „jucător“, half centru în echipa de aur a juniorilor Olimpiei, „împărat“ la mijlocul terenului, de unde-i dirija pe Ion Vasile, pe Catană și pe Panait, pe Traian Dinescu și pe Gică Nicolae, pe Cornel Niculescu și chiar pe neastîmpăratul lor portar, Valentin Stănescu-Reglement.

Anii junioratului au trecut, venind timpul aflării unui rost în viață. Tînărul stăpînit de doruri ascunse bătu la ușa Școlii de aviație. Îi văzuse pe „dracii roșii“, îl admirase pe Bănică Enciulescu, pe Romanițescu, auzise de Constantin Roman și-și plantase în inimă chemările tainice ale văzduhului. Venise aici cu vechiul său prieten de la Olimpia, Traian Dinescu, iar instructorul lor de zbor, Horia Paul Tesanu, încropise o echipă de fotbal, îi spuseseră „Vulturii“ Buzău și, în vacanțele „marelui fotbal“, veneau aici să joace fotbaliști de marcă, precum Ion Siclovan, Tudor Paraschiva, Silviu Ploeșteanu, ba chiar și marele vrăjitor al balonului rotund, blondul Baratki. Ciupi se acomodase repede cu noile condiții. Juca fotbal și zbura, zbura și juca fotbal. În scurtă vreme devenise idolul buzoienilor. Mai tîrziu, la cea de a doua tinerețe, avea să joace din nou în Capitală, la S.T.B., alături de Lulu Mihăilescu, sfîrleaza Oborului de altădată.

Ajuns la vîrsta marilor tristeți, s-a despărțit de gazonul pe care a zburdat ani de-a rîndul modest și anonim așa cum i-a plăcut întotdeauna. N-a abandonat însă a doua pasiune, zborul, luînd drumul Școlii de instructori de zbor.

A zburat luni în șir, perfecționîndu-se sub oblăduirea unor personalități aviatice ca Bănică Enciulescu, Traian Sîmbotin, Teodor Negulici. *Aici a instruit apoi, și el, generații întregi de piloți, a remorcat planoare, a lansat parașutiști, a zburat la mitinguri, adunînd unul după altul 30 de ani de aerodrom, cu peste 12 500 de ore petrecute în văzduh.*

Timpul s-a scurs. „Bătrînul“ Ciupi — acum comandant al aeroclubului Clinceni — se pregătește să se despartă și de cea de a doua pasiune. Curînd, omul cu fața aspră, bătută de vînt și arsă de soare, va părăsi aerodromul.

Un voluminos carnet de zbor și o diplomă: „PAUL TISSANDIER“ vor rămîne mărturie unei vieți de muncă stăruitoare. Mîine, instructorii le vor povesti bobocilor despre cel care, modest, ani de-a rîndul, și-a închinat tot ce a avut mai bun zborului.

Geo RĂȘCANU

